

Subjekt a reflexe

Událost-jsoucno, která si má (musí) ustavit svůj subjekt (resp. se sama proměnit v subjekt, sama se stát subjektem – a to znamená: sama sebou), musí být schopna se vztáhnout k sobě jako k celku; to je původní a základní podoba „reflexe“, „obratu zpět“ (= k sobě). Ovšem tento obrat k sobě jako celku nemůže žádná událost „prvního řádu“ učinit sama, což např. (ale nejenom!) znamená bez „asistence“ jiných událostí. V čem spočívá tato prvotní asistence (která tím ovšem zdaleka nekončí, ale vždycky pokračuje dál a dál)? Nejde tu – aspoň ne primárně – o nějaké „pamatování“, o nějakou rekonstituci toho, co se už stalo (vždyť na samém počátku se ještě nic moc nestalo!) – už proto ne, že ono sjednocení „celku“ se nemůže omezit jen na to, k čemu už došlo, ale – a na začátku především – musí zahrnout také to, k čemu ještě nedošlo, k čemu teprve má dojít (a na vyšších úrovních: k čemu může, ale také nemusí dojít).

(Písek, 150220-3.)